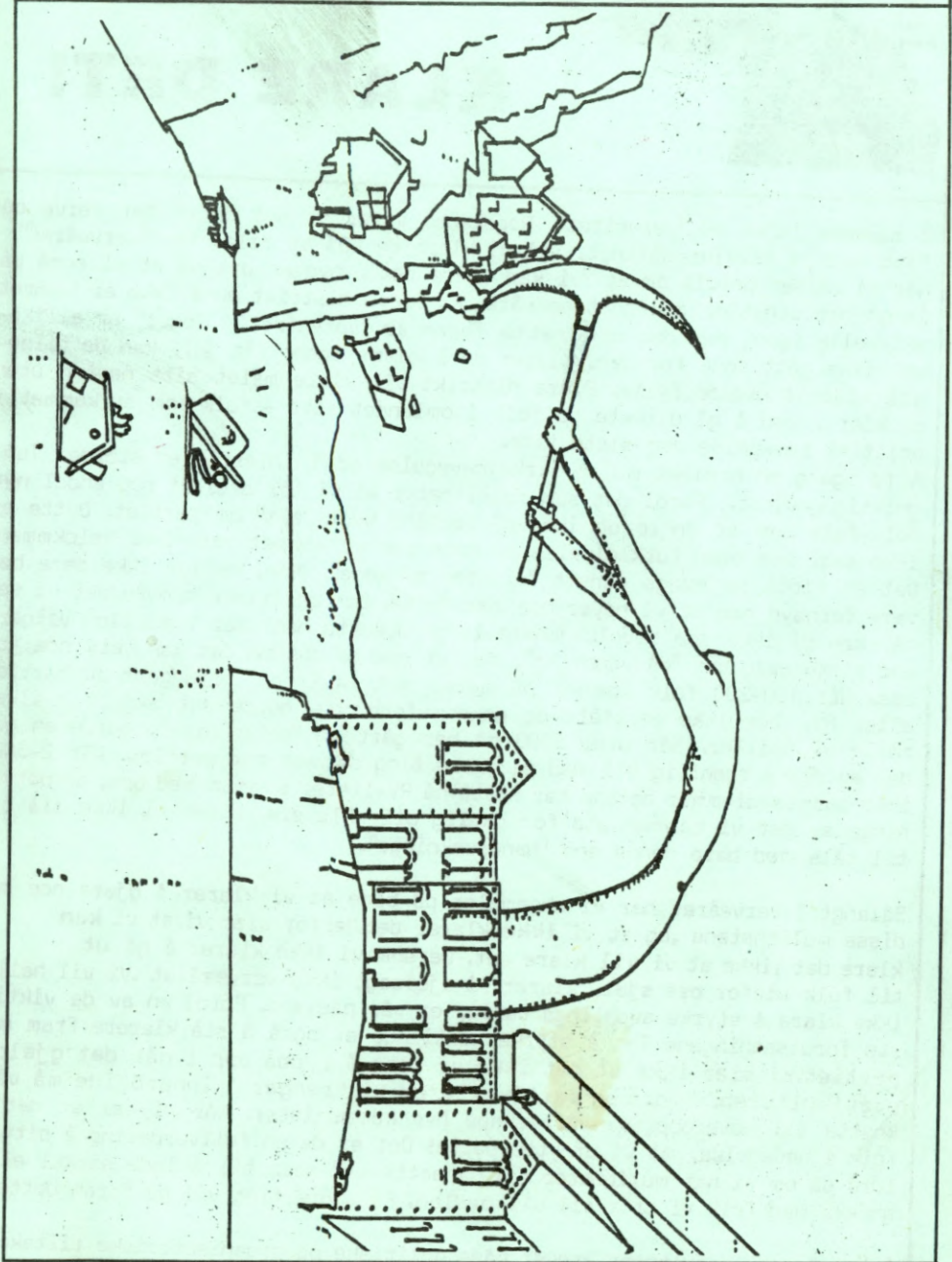

TJEN FOLKET

nov/des 1987

VI KAN KLARE DET!

3 måneder igjen av "verveåret". Regskapet viser at med de vi har verva og fått med på sirkler sålangt, vil vi klare ca 60% av målet for "verveåret". Når vi reiser parola om at "vi kan klare det", bygger det på at vi ennå på langt nær utnytter mulighetene våre. At flere distrikt ennå ikke er kommet skikkelig igang med den **utadretta** fasen av "verveåret". "Toget" er allikevel ikke gått ennå for dem. Klarer de å komme igang får jul, kan de tilogmed klare å overoppfylle. Flere distrikt vil klare målet sitt nesten uten sirkler, ved å gå direkte på folk i omlandet sitt - folk som er kommet i politisk bevegelse den siste tida.

Å få igang en breiast mulig sirkelbevegelse er imidlertid en større, langsiktig gevinst. Fordi det som regel betyr at vi får skolert opp endel **nye** folk-folk som er yngre og ikke på forhånd veit "alt" om partiet. Dette er ikke sagt som noen forkleinelse av dere som er kommet rett inn. Velokommen! Det er flott at mange pånytt "slutter rekkene". Men, heller ikke dere bør være fornøyd med at vi nøyer oss med dette. Det politiske oppbruddet vi ser nå, kan vi ikke som revolusjonære la gå upåakta hen! Når 1 million velgere ved siste valg var "på vandring", bør vi spørre oss om det kan bety noe for oss. Når 100-200 folk kommer på møter mot rasismen, arrangert av partiet eller RV, bør ikke partiet -og ungdomsforbunda- holde det skjult hvilken rolle vi spiller. Når over 2000 nå har gått på "bøllekurs", burde en god del av disse egentlig bli med på flere ting sammen med partiet. Når 2-3000 ikke-partimedlemmer netopp har stått på RV-lister sammen med oss, og betydninga av det vi sammen sto for daglig blir klarere, burde vi ikke slå oss til tåls med bare denne ene "handsrekninga".

Sålangt i verveåret har vi eksempler på både at vi klarer å gjøre noe med disse mulighetene, og at vi **ikke** klarer det. Derfor sier vi at vi **kan** klare det, ikke at vi **vil** klare det. Dersom vi ikke klarer å **gå ut** til folk utafor oss sjøl, klarer vi sjølsagt ikke vervemålet. Vi vil heller ikke klare å styrke avdelinga varig, er vår påstand. Fordi en av de viktigste forutsetningene for å styrke partilaga er også å stå klarere fram **med partiet**. Vi sier ikke at det ikke er ting å rydde opp i når det gjelder partikulturen. Men, den partikulturen vi trenger å innarbeide må være knytta til hovedoppgava vår; skape nye kommunister. Når vi ser at det er folk i bevegelse, må vi utnytte dette! Det er da en feilvurdering å sitte å lure på om vi har muligheter til "å sette av" noen til å lede sirkel eller snakke med folk vi tror vil bli medlem. Få andre ting vil gå foran dette!

Å oppnå ververesultater krever både politiske og organisatoriske tiltak; Vi må stå fram som parti. Ikke stikke bort at vi som parti er nødvendig for en

framgangsrik anti-rasistisk kamp, at vi er nødvendig for å få en sterk motstand mot det lønnsnedslaget borgera nå vil kjøre gjennom.

Men, vi må også komme med **konkrete tilbud** til folk, fastsette sirkeldatoer, spre vervemateriale og organisere snakking med folk om sirkler og medlemskap.

For de som ennå ikke er kommet igang med å jobbe med folk, vil vi foreslå: Bestem allerede nå, før jul, dato for sirkelstart i januar. Spør flest mulig .Tilby folk vi mener bør bli medlemmer medlemskap -sjøl om de har sagt nei tidligere! **Steder som stilte RV-liste har nettopp fått tilsendt brev til listefolka , Bruk disse, dersom dere ikke sjøl har gått ut med lignende brev tidligere!**

Større byer og tettsteder bør gå offentlig ut og annonsere sirkeloppstart i januar, med muligheter for påmelding til offentlig partikontakt.

Vi trenger like mange sirkler igang på nyåret, som vi dro igang i høst. Det er bare Vestfold, Telemark, og muligens Hordaland, som til nå ser ut til å få en sirkelbevegelse som utnytter mulighetene. Spesielt Oslo og Trondheim har mye å gå på!

For de som er godt igang med sirkler: Ikke vent med å diskutere medlemskap. Ikke tro at sirkeldeltakerne er ulystne på å bli med i det praktiske politiske arbeidet vi driver ; KK-salget ,8.mars-atrbeidet osv. Bruk de gode rådene som Sirkelveiledningsheftet tar opp om det å drive gode sirkler!

Tilslutt ,to ting:

-Lær av erfaringene til førskolelærerne i Oslo, når det nå brygger opp til aksjoner rundt tariffoppgjøret (AKP innviterte her til møte etter streiken. Hvor det møtte opp 17 uavhengige. 3 meldte seg rett inn. 8 på sirkel og 12 på bøllekurs .Og 3 KK-abonnenter.)

-Oppbygging av ungdomsforbunda er også en sak for "verveåret". Bevegelsen blant ungdom ,spesielt på anti-rasisme, jentekamp og miljøspørsmål gir store muligheter. Så langt ser det ut som at partiet klarer å hjelpe Rød Ungdom med å nyetablere seg på 8-10 steder. Det er grunnlag for ennå flere! Dette er "fullverdig" partibygging ,sjøl om det ikke slår ut på vervestatistikken nå.

for SKAU - Jan

Ta 6 timersdagen 8.mars

- håpløst individuelt prosjekt eller viktig aksjon?

LÆR AV GJØVIK

På Gjøvik ble det aksjon ifjor ved at to stykker sa seg villige til å dele ut løpesedler i Storgata 8.mars kl.14. Så tok NOSO 6 timersdagen og det ble spist 6 timersdagskake på sosialkontoret. Og noen fra andre arbeidsplasser ba seg fri. En vellykket start, i år kanskje det er flere som har fått ideer til hvordan de kan få med flere eller ta det opp på jobben.

I Ålesund lagde NOSO og jenter i NTTF et møte om 6 timersdagen kl.14.30. Og noen ba seg fri fra andre arbeidsplasser. Resultatet av arbeidet var et løfte fra SAMorg om at de i år skal behandle ta 6 timersdagsaksjon på Samorgmøte.

I 87 var det markeringer i Oslo, Bergen, Tromsø, Halden, Gjøvik, Ålesund og Porsgrunn (et møte etter arbeidstid, arrangert av Likestillingsutvalget på Herøya med støtte fra Samorg.) Dette var et viktig skritt for å gjøre dette til en landsomfattende aksjon. Det var laget merker (Jeg tar 6-timersdagen) og løpesedler sentralt, merker av aksjonen i Oslo, løpesedler av Kvinnefronten.

Oslo og Tromsø hadde punktmarkeringer, i Oslo med kakeskulpturer av Kraby og Gro, som ble knust og spist. I Bergen samla de seg på kafe. Markering av kamp og fest.

ER DET VITS I?

6-timersdagsbevegelsen er forsvunnet ut av media. LO-ledelsen og regjeringa prioriterer pensjonsalder og de tunge toneangivende forbunda snakker ikke om arbeidstid. Det ser ut som beveg-

elsen ikke eksisterer lenger. Selvom 6 timersdagen er oppe på landsmøtene i Hjelpepleierforbundet, NTTF, Barnevernspedagogene og Ergoterapeutene. Arbeidstidsforkortelsen stagget en del folk, og i store deler av offentlig ga den få resultater. Blant f.eks. endel sjukepleiere har den og ført til forsterka skepsis til om det er mulig med arbeidstidsreduksjon.

Likevel, 6 timersdagsbevegelsen fins, men den kommer ikke tydelig til uttrykk. Først og fremst fordi fagbevegelsen ikke er istand til å uttrykke kvinnenenes krav. Da blir det vår oppgave å finne *måter å gjøre den synlig på*, og da er 8.marsbevegelsen vår kanskje aller viktigste mulighet. Den går også parallelt med årsmøtene på grunnplanet i fagbevegelsen. Arne R. i OSLO FU, skrev i en kronikk i KK 9.11 at det vil være helt avgjørende for kampen for 6 timersdagen innen 1992 at den kommer opp på årsmøtene framover som et press fram til LO-kongressen i 89.

Ta 6 timersdagsaksjonene må

- 6-timers dag???

brukes til å få opp blest og diskusjon omkring 6 timersdagen både i kvinnebevegelsen, fagbevegelsen, og lokalpressa. Sentrale personer kan offentlig utfordres til å delta eller støtte. SV- og AP-kvinner må ta standpunkt. Utgangspunkt for debatt i lokalavisene kan være det offentlig oppnevnte Arbeidstidsutvalgets innstilling som har høringsfrist 1.april.

ALLE FAGFORENINGER OG KLUBBER kan ta opp arbeidstidsspørsmål i forbindelse med 8.mars. F.eks. Vedtak om 6 timersdagen innen 1992 ev. i forbindelse med arbeidstidsutvalgets innstilling. Diskusjon om normalarbeidsdagen i forbindelse med lokale arbeidstidsspørsmål, støtte til 6 timersdagsparola i 8.marstoget, støtte til lokale Ta 6 timersdagen-aksjoner. Slik støtte kan også være på flere nivåer, støtte med penger og fane, sikring av at representanter for klubben/foreninga stiller på arrangementet, kollektive permisjonssøknader. politisk streik. Kanskje kan det holdes klubbmøter om arbeidstid kl.14. 8.mars, kanskje felleskonferanser av flere fagforeninger hele dagen. På sykehus er det ofte vanskelig å gå fra, men hva med et møte for tillitsvalgte på tvers av foreningene? Og markering inne på område av at nå ville vi gått hjem om det hadde vært 6 timersdag. Det er sikkert flere muligheter, og uansett

hva dere gjør, si det til oss, slik at det kan komme med i KK og bli synlig. Og gå med merke og ta dagen sjøl, så får du ihvertfall den diskusjonen. Og, sjølsagt, på 8.mars skal det ikke jobbes overtid!

KF-GRUPPER, KVINNEGRUPPER, 8.MARSGRUPPER må sørge for at Ta 6 timersdagen blir diskutert som en del av feiringa. Kanskje lage en stafett: jeg tar 6 timersdagen 8.mars og utfordrer 5-10 andre, som utfordrer videre. Ta alvorlig på folks invendinger om at det er vanskelig å gå/be seg fri som enkeltperson, diskuter hva en skal si til arbeidsgiver og arbeidskolleger. Ta det offensivt, egentlig burde 8.mars vært en fridag, to timer er svært beskjedent.

RV - REPRESENTANTER - ta opp støtte til Ta 6 timersdagen-aksjoner 8.mars i kommunestyrene! Støtte til lokale aksjoner der det fins, ev. støtte til aksjonen på landsbasis. Det er en fin måte å markere en kvinnepolitisk profil på. Sammen med ev. forslag om prøveprosjekter osv.

VI UTFORDRER AVDELINGER OVER HELE LANDET - HVORDAN KAN DERE GJØRE DET PÅ DERES STED? BRUK FANTASIEN.

8.mars - kamp om den kvinnepolitiske linja

8.mars - 85, som er siste året vi har tilstrekkelige rapporter fra, gikk ca 15 000 i tog og det var arrangementer på mer enn 90 steder, også steder der det verken fins AKP eller KF.

8.3 er en stor massebevegelse i Norge. Det tas masse flotte initiativer, jentene får det til ofte mot alle odds. Få jenter gjør masse arbeid. Kultur, radio, presse. De siste åra har flere yngre jenter kommet med, og det blir arrangert ta natta tilbake-aksjoner. "Ta 6 timersdagen" er kommet for å bli. Svært mange partijenter deltar i dette arbeidet. Dersom partiet tok mer alvorlig på å diskutere hvordan dette arbeidet skulle drives, ville det trolig være mulig å oppnå ganske mye mer uten så mye mer arbeid.

For det fins tendenser til at dette arbeidet stivner. Noen stiller spørsmål om 8.mars er noen massebevegelse. Mange opplever det som vi har fått gjennom våre saker, det er mindre diskusjon og kamp, eller de samme motsigelsene med de samme folka. Det er vanskelig å trekke flere folk med i arbeidet, særlig arbeidet med selve toget. Det blir litt færre tog, enkelte tenker at ingen tog er bedre enn små tog.

Samtidig har vi utvikla vår kvinnepolitikk og lagt grunnlaget for å utvikle 8.mars videre som del av vår strategi. Utfordringa er å kombinere politikken med offensivt massearbeid i forhold til nye grupper av kvinner.

8.MARS HAR SVÆR POLITISK BETYDNING I NORGE.

8.3 bevegelsen har i stor grad bestemt retningen på kvinnekampen i Norge. Noen stikkord for hva vi har slåss for:

- * vanlige kvinners krav må prege dagen (fra kamp mot parola nei til tvangspuling i starten til vekt på barnehager, arbeid, abort porno)
- * samtidig allsidighet, stadig nye områder sett med kvinneyne.
- * mot parlamentarisk innretning istedenfor å satse på massebevegelsen bl.a i abortkampen
- * internasjonal solidaritet, ikke bare med kvinner på et snevert grunnlag, men støtte til frigjøringskamper. Og nå etterhvert internasjonal kvinnesolidaritet i videste forstand. Kamp om Sovjet. Kvinnefrontens og den norske kvinnebevegelsens klare holdning til Sovjet er enestående internasjonalt. I Nairobi, på FNs kvinnekongress var det bare KF som tok opp Sovjets rolle i Afghanistan. Noen få steder er slike paroler fortsatt et problem 8.mars.
- * kamp på enkeltsaker som 6 timersdagen **med full lønnskompensasjon**, nå om betydningen av normalarbeidsdagen
- * for enhet, på grunnlag av perioden med to tog. Vi har ikke vært tilfreds med egne, riktige tog, vi har villet og vil fortsatt prege kvinnebevegelsen som helhet, legge premissene.
- * kampen om 8.mars er kvinnes dag

eller kvinneorganisasjonenes dag, eller om hvem som har skullet bestemme. F.eks i Oslo ble parolene avgjort av de tradisjonelle kvinneorganisasjonen på Kvinnehuset, i lukket rom, uavhengig av massebevegelsen. Vi la opp en taktikk over flere år for å komme ut av den situasjonen, til en komite med aktive, interesserte fra ulike levende kvinne-miljøer, med vedtak av paroler på åpne møter. Ikke isolere kvinnebevegelsen, men stadig utvide den. Trekke inn kvinner med standpunkter på enkelt-saker, og spre kvinnebevissthet, lære stadig flere stadig mer om helheten med kvinneøyne; en ny verden for mange.

Dette er kamper vi i hovedsak har vunnet, virkeligheten har vært på vår side. Det har tatt form av krangler som endel har opplevd som fruktesløse, og har ført med seg to tog mange plasser. Vi har sikkert gjort feil, men i hovedsak har det vært en politisk kamp. 8.3 bevegelsen har avgjort kampene. Gjennom arbeidet og aktivismen over hele landet har tusener deltatt i kampene om den kvinnepolitiske linja.

KVINNEBEVEGELSENS GRUNN-PLAN

Samtidig utgjør 8.marsbevegelsen den mest omfattende form for kvinneorgan-isering på grunnlag av kjønn. Masse kvinner og jenter med ulikt utgangs-punkt og enkeltstandpunkter er organisert rundt et felles politisk program. KFs initiativer over hele landet gjør at parolegrunnlagene er relativt like, det innebærer en voldsom styrke. En fellesnevner for kvinnebevegelsen i Norge, og et nettverk av enorm betydning selv om vi ikke på noen måte utnytter det. Her ligger i

realiteten kvinnebevegelsens (i videste forstand) organisatoriske grunnplan, tilsvarende fagbevegelsens klubber og foreninger. Med 8.marstoget som medlemsmøte. Men hva brukes 8.marsnettverket til lokalt mellom slaga? Systematisk til støttearbeid for oppsagte kvinner eller til andre kvinnekamper? Og prøver vi å finne ut mest mulig om hvem som går der? Ved å spørre alle om KK-abbonnement, KF-medlemskap eller samle underskrifter?

Prinsippprogrammet vårt sier at det er muligheter for breie allianser blant kvinner, i 8.mars-bevegelsen prøver vi dette i praksis.

ER DET SLUTT PÅ MOTSIG-ELSENE? PÅGÅR DET INGEN KAMPER I DAG?

Lederen for Oso APs kvinneutvalg Lene Løken har skrevet en bok som heter: Fra barrikade til gerilja. Hun skriver at det er slutt på den tida da vi sto på barrikadene, nå er "vi" i posisjoner og må kjempe der hver for oss, og det er mye vanskeligere. Dette er en beskrivelse av en del av kvinnebevegelsen fra 70-tallet, men overser fullstendig KF og at det fortsatt fins en massebevegelse, både objektivt og subjektivt.

Vi er også for at kvinner går inn i visse typer posisjoner, i partiet, i fagbevegelsen og andre organisasjoner, og vi er for kvinner i ledelse. Men skal det bli noen virkelig forandring er det helt avgjørende med kvinne-organisering og kvinnebevissthet, med en massebevegelse i ryggen. Dette er et avgjørende strategisk spørsmål. Politisk er det bare vi som legger vekt på uavhengig kvinneorganisering og

kvinnekamp. Både AP og SV driver kvinnearbeidet sitt i **partiet**. Men det har begynt å utvikle seg en diskusjon i endel miljøer om hvorfor kvinnene fortsatt er lavtlønte osv. når vi har verdensrekord i kvinnevergjerung og stortingsrepresentanter. I denne diskusjonen vil vi delta.

8.3 idag er en viktig del av kampen for at massebevegelsen blant kvinner fins og er avgjørende for forandring. Den kan ytre seg gjennom kampen om tog. Ifjor f.eks. foreslo Ålesund SV at det ikke skulle være tog i Ålesund; de ville ikke gå i et lite tog som markerte svakhet.

SKJERP KAMPEN MOT KVINNE-REGJERINGA

Samtidig er det viktig å utvikle motsigelsen mellom kvinnebevegelsen og "kvinnevergjerung"; den har i alt for stor grad gått fri. Dette må gjøres gjennom større vekt på 8.mars som **kampdag** for konkrete krav som er skarpt og aktuelt formulert, konfrontasjoner mellom kvinnebevegelsen og lokale og sentrale myndigheter, arbeidsgivere osv. 6 timersdagen, kvinnelønna, videoforskriftene og utlendingsloven er aktuelle felles kampsaker over hele landet, lokalt vil krav om barnehager kunne være helt konkrete.

I tillegg har AKP både mye kvinnepolitikk og skarpe standpunkter som kan skape mer av den diskusjonen og kampen som etterlyses. Feks. diskusjonen rundt verneplikt.

HOVEDPROBLEMET - FINS DET NOEN NYE SOM VIL JOBBE?

Hovedproblemet de fleste steder er å trekke nye folk med i arbeidet. De

samme faste orker ikke mer, det sendes brev til endel som ikke kommer, og så kommer alle ideer om å prøve noe annet enn tog istedenfor, noe mer spennende. Eller ideer om å overlate arrangementet til likestillingsutvalget e.l.

Men linja vår for å organisere 8.mars er nettopp ei linje for levende organisering. Komiteen fra ifjor, ev. KF tar initiativ og får med seg interesserte fra tidligere + **oppsøker nye grupper, miljøer der det har skjedd noe i året som har gått**. Ikke pr.brev, men personlig. Og gjennom partiets kontakter. Her har partiet kanskje noe av sin aller viktigste rolle.

F.eks. i Oslo i år blir det svært viktig å trekke med noen fra førskolelærerne og assistentene i 8.marskomiteen. Og fra Kvinnernes tariffaksjon.

Men det er ikke bare på store steder det fins nye folk. De aller fleste steder fins det faglige kvinner som er opptatt av kvinnelønn og ansatte i barnehager som er opptatt av forholda der. Over hele landet markerer jentene seg spesielt i det antirasistiske arbeidet. Hvor har det vært bråk og bevegelse? Bøllekursene er en flott kilde til nye 8.marsaktivister, i Alta ifjor ble hele 8.marsfeiringa organisert med basis i et bøllekurs. Og de behøver jo på ingen måte være eksperter, eller representere formelt klubb/forening eller anti-rasistisk organisasjon. Tvert imot, representasjon er ofte en hindring. Men enkeltpersoner kan sikre at paroler blir diskutert, at flere trekkes til miljøet.

Det er en oppgave for partiet å finne fram til egna folk, ev. bruke våre egne folk som bindeledd for å dra nye grupper med.

Og med nye folk blir det plutselig diskusjon om de gamle parolene.

Jeg tror dette er nøkkelspørsmålet. Er det bare "vi få som er her" som er opptatt av kvinnesak i disse tider, eller er det faktisk et grunnlag for stor aktivitet? Vi bryter med de tradisjonelle rammene for hva som er kvinnesak og hvem en tenker er opptatt av kvinnesak.

TO HOVEDSAKER FOR PARTIET

Arbeidet med å knytte kontakter mellom kvinnebevegelsen og fagbevegelsen, et arbeid av strategisk betydning. Det kan begynne i det små. Kanskje med at noen typiske faglige kvinner deltar i 8.marskomiteen, og hvis de har posisjoner (og det er ikke nødvendig) tar parolediskusjonen (av noen paroler) opp i sin klubb/fagforening, eller tar med seg noen på 8.marsmøter. Kanskje ved at 8.marskomiteen lager møte om kvinnelønna/Kvinnenenes tariffaksjon og at partiet mobiliserer aktivt gjennom sine faglige kontakter. Og at partiet tar vare på alle kontakter. Det går an at vi gjennom KF eller 8.marskomiteen oppsøker viktige foreninger/klubber og spør hva slags krav de synes er viktige, og på den måten skaffer partiet/KF nye kontakter.

Unge jenter. Både gjennom aksjoner mot puppeshow, ta natta tilbake-aksjoner o.l, gjennom å knytte antirasister til 8.mars-arbeidet og

gjennom andre framstøt overfor skolene. Det fins muligheter for temadager (likestilling obligatorisk i mønsterplan).

Dette er den viktigste former for bredde, gjennom folk og miljøer, og hovedformen for taktikken vår. Vi er for at folk i partier er med, men ikke for at de spiller den dominerende rollen. Der de gjør det og vi er avhengig av samarbeid med partiene, må det legges opp en taktikk for å endre situasjonen. Bare gjennom å ha levende miljøer representert kan vi øve press på f.eks. AP-damer, til å støtte opp om toga, og utvikle motsigelsene i AP.

NB! Hvis partiene er med, bør AKP også være med!

MENNA -EGNE INITIATIVER

De siste årene har menn flere steder tatt initiativ til opprop mot porno i forbindelse med 8.mars, og har gode erfaringer med det. Dette kan være en viktig måte å få bevegelse blant menn for å gå i tog. Det er også viktig at menn tar opp forslag til tilslutning til togene i sine klubber og foreninger og benytter anledningen til å få diskusjon om bestemte paroler. 8.mars er en fin anledning til å styrke alliansen mellom de to spissene i arbeiderklassen.

ÅPENT BREV TIL LAGSSTYRER OG DS'ER I AKP(ML)

RVs landsstyre har bestemt at vi skal legge mye større vekt på kvinnepolitikk. Se KK for 12.10. Her var det et stort oppslag om den kvinnepolitiske offensiven i RV og om RV-menna som kvinnepolitiske talsmenn.

Vedtakene er et kvinnepolitisk program for RV, som er et bra skritt framover. Vi har bestemt oss for å ta på alvor den advarselen det er å ha 17% jenter på topp. Jentene i RV og AKP har lært seg å si nei. Det er bra: Jentene har lært seg å stille krav for å ta på seg oppgaver og ansvar. Det er bra.

Oppgava med å stå som 1.kandidat på RV-lista er en stor oppgave. Mange har erfart at det er en ensom jobb. Særlig etter at valgkampen er over og du er blitt kommunestyre- eller fylkestingsrepresentant. Årsakene er sikkert mange og litt ulike på hvert sted i landet.

Gutta har greid den situasjonen bedre enn jentene. Men også blant gutta har kvinnekravet om å jobbe på lag med andre blitt reist. Fylkestingsrepresentanten vår i Nordland er et eksempel på dette. Han stilte krav til å ha ei gruppe rundt seg hele perioden for å si ja til 1.plassen.

Svært mange steder står jenter på 1.varaplass. Vi har satt oss som mål at de skal være aktive og synlige RV-politikere. De skal ikke bare "få være med".

DETTE STILLER KRAV TIL PARTIET
Rundt alle representantene må det bygges kommunestyre- og fylkestingsgrupper. Disse må bestå av representanter og vararepresentanter, pluss noen som har dette som sitt politiske arbeidsområde. Hvor mange er avhengig av antall repr. og vararepr. Gruppen bør bestå av min. 3 personer.

Der det er uavhengige RVer som er representanter, er det særlig viktig at dette kommer i stand. De som ikke har partilag i ryggen, har ennå større behov for hjelp og støtte.

Partiet har også ansvar for å ta vare på de uavhengige RVerne.

HVORDAN SKAL KVINNEPOLITIKKEN OG KVINNEPOLITIKERNE KOMME I SENTRUM?

Det er bra at RV-menna skal bli mer "kvinnepolitikere". Men, samtidig veit vi at det fort kan bli sånn at jentene jobber for å få sakene opp. Det er de som gjør undersøkelsene, har kontakt med de det gjelder. Og så fremmer gutta den og "får æren".

Jentene må få velge hvilke saker og områder de vil ha som sine. Det er bra å kunne fortsette å drive med det vi kan eller brenner for, når vi skal ut i offentligheten. Og så få gutta ta de andre sakene.

Oppbygging av kontaktnett og høringsnett i kvinneforeninger, kvinneorganisasjoner og miljøer er viktig.

Og at jentene har denne kontakten. Kampen for å få kvinneorg. osv. som høringsinstanser for kommunen er viktig for å synliggjøre kvinnekraft og kvinnepolitikkerne våre.

Vi mener at partiet må ta ansvar for at disse gruppene blir en realitet. Det er dere lokalt, i fylker og kommuner som kjenner forholdene, personene og evt. kan bidra til å oppprioritere oppgaver.

PERSONLIGE STØTTEGRUPPER

Det er nødvendig med personlige støttegrupper for RV-jentene. De skal være den gjengen som kan gi ros og støtte, bidra med erfaringer og konstruktiv kritikk. Kort sagt ta vare på personen oppi det hele. Alle jenter i og rundt partiet har behov for støtte. Noen steder vil det sikkert være lurt å lage felles støttegruppe for jenter som sitter i utsatte posisjoner. I fagforeninger, KF eller kanskje er DS-leder.

Vi mener partiet også må ta initiativ til at jentene får sånne

støttegrupper (Ingen av disse sakene er jentenes personlige ansvar, men må tas grep om av andre). Erfaringene med sånne grupper er at de betyr mye for sjøltilliten, motet til å gå løs på nye saker. Og for at de ikke skal knekke sammen etter en stund. Etter noen tid vil de fleste jentene sjøl velge hvem som skal være med i støttegruppa. Valget må være jentenes utfra hva de har behov for, hvem de stoler på eller har et bra forhold til. Det som er viktig er å sette det igang.

RV-ledelsewn vil lage en egen troika som skal ha ansvar for kvinnepolitikken. Troikaen skal også følge opp støttegruppejobbinga når det kommer igang. Den skal også ha nær kontakt med kvinneutvalget i AKP.

I januar skal det være kurs for alle nyvalgte representanter, hvor kvinnepolitikk blir et av hovedtemaene.

Med hilsen
Arbeidsutvalget i Rød
Valgallianse.

Studietjenester har flytta!

Ny adresse: Boks 8770, Youngstorget
0028 Oslo 1

Nytt telefnr: 02/206912

Fra partiets kassererkonferanse:

MÅLSETTINGER FOR KONTIGENTARBEIDET

Av kåre, medlem av ØKU

Lagsmøtene nå i høst har som målsetting at vi skal gjøre et kvalitativt sprang i partiets inntektsarbeide. Kontigenten er - og vil være - hovedstolpen. Her er en gjennomgang av de målsettingene vi stiller oss for arbeidet med kontigenten, og noen synspunkter på metoder for å nå disse målene.

1. HJELP VI BLIR KVALT! ELLER: SLUTT PÅ RESTANSENE INNEN SOMMEREN 1988!

Kontigentrestansene i partiet stiger faretruende. I skrivende stund (25. november) mangler fortsatt omtrent 2/3 av termin 2/87 og 1/3 av termin 1/87. I alt er restansen på godt og vel en termininnbetaling. Dette holder nå på å kvele partiets sentrale aktivitet.

Hva er årsakene til kontigentrestansene?

På den ene siden har vi de politiske og ideologiske problemene, de enkelte medlemmenes vilje til å betale høy kontigent, og i tide. De er dels knytta til almen politisk entusiasme, og dels knytta til om medlemmene opplever at kontigenten blir forvaltet på en fornuftig og forsvarlig måte av ledelsen.

På den andre siden har vi de organisatoriske problemene. Reint teoretisk kan kontigenten stoppe opp på mange punkter i systemet. Laget kan ha dårlige rutiner for å drive kontigenten inn fra medlemmene, laget kan sitte på midlene og ikke få dem videre

til DS, evt. har DS et dårlig opplegg for å hente inn kontigenten. Tilsvarende kan det være problemer mellom DS og sentralen.

Hovedproblemet nå er det organisatoriske arbeidet, særlig i DSene.

Som på alle andre områder er det slik at ledelsen setter standard. Hvis ledelsen sjusker med inndrivinga, hvis DSer og lag merker at det ikke spiller noen rolle om kontigenten er klar i tide, «for den blir jo ikke hentet likevel», så vil det i neste omgang føre til at laget (DSet) ikke overholder fristen, og en ond sirkel er startet. Til syvende og sist fører dårlig inndrivingsarbeide til at medlemmenes vilje til å betale svekkes. Når kontigenten ikke blir hentet eller etterlyst, trekker medlemmene den høyst rimelige konklusjon at det ikke er så viktig at de betaler, at ledelsen ikke forvalter midlene på en skikkelig måte.

Jeg ser problemer i det organisatoriske arbeidet med å drive inn kontigenten, det gjelder både SKs og DS sitt arbeide.

Mitt inntrykk er at hovedproblemet nå er å finne i DSene sine rutiner for å drive inn kontigenten, i DSene sitt organisasjonsarbeid. Problemene henger sammen med kapasitetsproblemene til mange DSer, og illustrerer tydelig behovet for ansatte i distriktene. Men det er fullt mulig å bedre organisasjonsarbeidet sjøl om ansatte lar vente på seg.

Noen prinsipper for hvordan inndrivings- og oppfølgingssystemet mellom lag og DS må fungere

1. Det må være *FASTE* avtaler om *NÅR* og *HVORDAN* kontigenten leveres eller oversendes. Hvis tilfældighetene får rå, vil laga etterhvert ikke ha kontigenten klar til fristen.
2. Klikk i rutineene eller manglende innbetalinger må *STRAKS* følges opp med nye avtaler av de som har ansvaret for kontakten med lagene.
3. DS-økonomiansvarlige må gripe inn med en gang dersom det er tendenser til at medlemmer eller lag akkumulerer gjeld.

Jeg vet at mange vegrer seg for å være det de kaller «barnepike» for laga (eller for den saks skyld for medlemmene i laget): «Voksne folk må klare å betale kontigenten uten at vi skal fly og passe på dem!»

Jeg tror det er feil å kalle dette for «barnepikevirksomhet». Det er nødvendig å følge opp uregelmessigheter med en gang, finne ut hva som er problemene og løse dem. Bare på den måten kan det etableres fungerende rutiner som på sikt minimaliserer slikt ekstraarbeide.

Utfordring til laga: forskutter kontigentrestanser slik at dere alltid er ajour til DS

Ofte skyldes en restanse fra laget til DS bare at kontakten med et medlem

eller to tilfeldigvis har klikket før kontigenten skulle leveres. Jeg vil oppfordre laget til å forskuttere kontigenten over lagskassa. For laget vil det ofte være snakk om dager før dere kan få pengene inn igjen. For DS og SK summerer alle de små restansene seg opp til store summer som truer driften.

Lag med store restanser: hvordan komme i gjenge?

En del medlemmer har av forskjellige grunner opparbeidet seg store restanser. Restanser som bare ligger der virker demoraliserende på medlemmene det gjelder, ofte blir det helt slutt på innbetalinga av kontigent, det virker uoverkommelig å komme ajour.

Det er viktig å få gjort skikkelige avtaler om hva som skal gjøres med gjelden. Etter vedtektene er medlemmer å anse som utmeldt hvis kontigenten ikke betales. Når medlemmer som åpenbart har økonomisk evne nekter å gjøre opp for seg, bør medlemsskapet tasopp til diskusjon. Men medlemmer som er villig til å ordne opp må få en rimelig sjanse:

- Først og fremst må kontigenten fra nå av betales månedlig og etter gjeldende sats.
- I tillegg må det lages en nedbetalingsplan for gjelden. Jeg har hørt om tilfeller der kamerater har tatt opp lønnskantilån, betalt ned gjelden til partiet, og betalt avdragene til banken. Det syns jeg er en real måte: Partiet holdes mest mulig skadefritt!

Hva med å ettergi gjeld?

Jeg mener at det kan skje reint unntaksvis, etter grundig vurdering i laget, og med godkjennelse fra DS. Det kan f.eks. være tilfeller der rot fra lagets side er viktig medvirkende årsak til problemene og der kameratene vil ha store vansker med å innfri gjelden. Men normalt skal kontingentgjelden betales.

2. UTFORDRING TIL KAMERATSLIG KAPPESTRID: VESENTLIG HEVING AV GJENNOMSNITTLIG KONTIGENTINNBETALING!

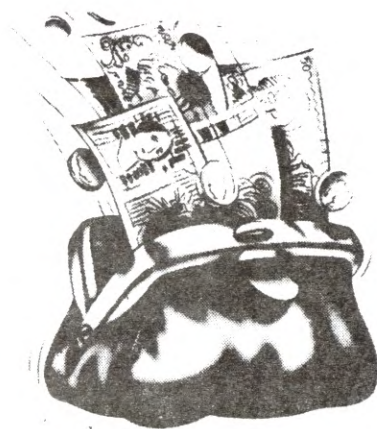
På kassererkonferansen ble det lagt fram oversikt over gjennomsnittskontingenten i de forskjellige distriktene. Det viser seg at forskjellene distriktene i mellom er enorme.

Nedenfor finner dere en oversikt over gjennomsnittskontingenten som medlemmene betaler til laga i de ulike distriktene.

Vi må regne med at forskjellene lagene i mellom er enda større. Det er åpenbart at variasjonene i kontingent er langt større enn variasjonene i lønnsforhold mellom distriktene skulle tilsi. De distriktene som ligger lavest på skalaen, eller lag som ligger lavt bør se nøye på om de ikke ligger under minimumssats.

Herved er utfordringa gitt til de enkelte distriktene: En kameratslig kappestrid om å utfordre Sør-Trøndelag i toppen, eller ihvertfall sikre seg en plass over midten, en kameratslig kappestrid der ingen taper, men alle tjener!

Sør-Trøndelag	260
Møre og Romsdal	225
Buskerud	220
Sogn og Fjordane	215
Oslo	215
Hordaland	215
Rogaland	210
Vestfold	205
Akershus	205
Nordland N	200
Troms	190
Telemark	190
Oppland	190
Helgeland	190
Hedmark	185
Agder	175
Nord-Trøndelag	160
Finnmark	160
Østfold	160

KAMPEN MOT RASISMEN

Den antirasistiske kampen er et viktig område av klassekampen nå, og vil bli det i tida framover. Nedenfor følger et diskusjonsopplegg som partilag kan benytte seg av. Det er utarbeida av Guri L., på oppdrag for SKAU.

DISKUTER OG SLÅSS MOT RASISMEN.

Det er mange ulike oppfatninger om hva rasisme er, og hvordan kampen mot rasismen skal føres, også i partiet. Vi skal ikke ta opp de ulike oppfatningene av rasismen her, men oppfordre til diskusjoner og studier om det. Uansett hva vi mener rasismene har sine røtter i og hvordan den skal forstås, så ser vi hvordan den fungerer i dag.

Innvandrere somn er bosatt i landet, og andre nasjonale minoritetsgrupper som har bodd i landet over lang tid (sigøynere, tatere, kvæner, jøder, samer) utsettes for rasistisk undertrykking. Selv om den offisielle politikken slår fast like rettigheter og likestilling mellom minoritets- og majoritetsbefolkningen, så pågår det i praksis utbredt fornorskningsspolitikk. På mange ulike måter utsettes minoritetene for pres til å bli så norske som mulig - livsstil, språk, identitet, bomåte, arbeidsforhold osv. Og landet lukker grensene for nye, med begrunnelse om at Norge ikke har råd til å ta imot mange, Norge er et for lite land til å påta seg ansvaret for verdens flyktninger, det skaper problemer ved for mange her, rasismen vil øke osv.

Både den interne undertrykkinga og politikken for å holde innvandrere fra den 3. verden ute fra landet er uttrykk for **den statlige rasismens**.

KAMPEN MOT NY UTLENDINGSLOV

Kampen mot forslaget til ny utledningslov står i brennpunktet nå. Lovforslaget står for en innskjerping i forhold til den nåværende fremmedloven. Mye av den praksisen som har blitt kritisert etter at innvandringsstoppten ble innført i 1975, er blitt til regler i lovforslaget. Lovforslaget legaliserer en praksis som har vært utsatt for brei kritikk, også langt inn i Arbeiderpartiet og andre borgerlige parti. Reaksjonene har rettet seg mot de nye kontrolltiltakene for å hindre flyktninger i å komme så langt som til Norges

grense slik at de kan legge fram saken sin her (utplassering av kontrollen til andre land og forslaget om at transportselskaper skal utføre kontrolloppgaver, og mot regler for intern kontroll, angiverparagraf og regler om at taushetsplikten for sosialarbeidere ikke skal gjelde for utlendinger, og mot regler som skal gjøre det vanskeligere å få oppholds- og arbeidstillatelse for alle, uansett hvor i verden de kommer fra og på hvilket grunnlag. Det føerer for langt å gå gjennom lovforslaget her, men mye er skrevet om dette, både i Klassekampen, artikler i andre aviser og egne hefter og bøker (se litteraturliste).

I tida fram til lovforslaget skal opp i Stortinget en gang mellom nyttår og påske, er det like viktig å føre en kamp for at innvandringsstoppen må oppheves (som regulerer arbeidsinnvandringen til landet), som å føre en kamp for at utlendingsloven ikke kan vedtas i sin nåværende form.

ASYLPOLITIKKEN NÅ

Kampen mot myndighetenes praksis i asylsaker er også en av de viktigste oppgavene i den anti-rasistiske kampen nå. Den nye utlendingsloven er i praksis i ferd med å

bli innført nå, og det er stramma hardt inn på kriteriene for å innvilge asyl eller opphold på humanitært grunnlag. Asylsøkere blir nå nesten daglig stoppa på grensa og sendt tilbake dit de kom fra uten å få anledning til å prøve saken sin. Mange som har vært her i flere måneder får avslag på søknadene og blir brutalt sendt ut av landet igjen, mange til en uviss skjebne. Det er en viktig oppgave for partiet å være med på å styrke protestene mot denne politikken.

PARTIET MÅ HA EN EGEN POLITIKK

Men det er også viktig at partiet står for en politikk sjøl og ikke bare kritiserer det som er myndighetenes politikk. Hvilke prinsipper og målsettinger skal vi ha for minoritetspolitikken? Og hvilke prinsipper skal gjelde for grensepolitikken? Her er det nok ulike oppfatninger i partiet, noe som også er kommet opp i debatter i Klassekampen om alternativer til myndighetenes innvandringspolitikk.

UTNYTT MULIGHETENE

Mange er opptatt av rasismen, og mange ønsker å slåss mot den. Møter om asylnpolitikk og rasisme har samla MYE folk, og mange har meldt seg til å jobbe. Det har vært spesielt stor oppslutning fra ungdom. Anti-rasistisk arbeid er en ypperlig måte å knytte nye folk til seg, og for å utvikle et arbeid blant ungdommen. Vi må bruke denne muligheten til å verve til partiet og ungdomsorganisasjonene.

FORSLAG TIL DISKUSJONSPUNKTER

Mange partilag har diskutert rasisme og flere ønsker å gjøre det. Det er bra! Her har vi lagt noen forslag til diskusjonspunkter. Det er

nok for mye til et møte, men vi håper de kan være til hjelp for å plukke ut det dere synes er viktigst.

1. Hva er rasismen - er den begrenset til å være iboende fordommer i enkeltpersoner som lar seg mobilisere i gitte samfunnsmessige situasjoner, eller kan den forstås på samme måte som andre undertrykkelsesmåter, f.eks. kvinneundertrykking, klasseundertrykking?

2. Hva er de historiske røttene til rasismen i Norge - er den et nytt fenomen, knyttet til svarte innvandrere eller har den alltid eksistert? Er den knyttet til dansen av nasjonalstater, til kapitalismen (kolonialismen) og imperialismen, eller har rasismen også blitt brukt som undertrykkelsesmåte i andre og tidligere samfunn?

3. Hva er statlig rasisme - hva har den sitt grunnlag i, og hvordan framtrer den?

Diskuter her bl.a. innvandringsstoppen, forslaget til utlendingslov, asylpolitikken og myndighetenes begrunnelser for dem.

4. Hvordan skal kampen mot rasismen føres i dag - og spesielt kampen mot den statlige rasismen?

Skal hvite kommunister være ledende i kampen eller være allierte til anti-rasistiske svarte grupper?

5. Hva er alternativet til dagens innvandringspolitikk, åpne grenser eller liberale regler?

Diskuter bl.a. ut i fra sitatet fra generalsekretær Zia Risvi i Den uavhengige kommisjonen for internasjonale humanitære spørsmål - ICIHI (KK 23/11 -87). Se faksimile.

Litteratur:

Bøkene og heftene får du hos Tronsmo Bokhandel

- Rasismens røtter (Anti-rasistisk sentet)
- Grepet strammes. Hefte om forslaget til ny utlendingslov (Anti-rasistisk senter)
- Innvandring eller utestenging. Av bente
- The New Racism. Av martin Barker
- Oss selv nærmest. Av Per Ole (om norsk jødepolitikk)
- Artikler i Materialisten (2/86 og 4/86):

Ragnar M.: Norsk statlig rasisme.

Hedda G.: Rasister uten å ville det, uten å vite det.

Guri L.: Norsk innvandringspolitikk:

Espen T.: Arbeiderbevegelsens innvandringspolitikk

- Klassekampen 24/10 med tema om asylpolitikk.

- Kronikker og debatt i KK høsten 1987

- Ot.prp nr. 46 (1986-87) Om lov om utlendingers adgang til riket og deres opphold her (utlendingsloven)

1.mai-debatt

KVINNEFRONTEN SOM REELL SAMARBEIDS- PARTNER 1.MAI

DSAU skriver i sin uttalelse om 1.mai (se TF-okt) at en av de viktigste langsiktige målsettingene partiet vårt har, er å frata sosialdemokratiet dets ideologiske og organisatoriske grep om arbeiderklassen og fagbevegelsen. Jeg er enig i at dette er et viktig utgangspunkt for taktikken og at fagbevegelsen og Samorg er viktige arener for kampen. Samtidig mener jeg at en del av nettopp denne målsettinga er å slåss mot fagbevegelsens tendens til sneverhet og til uvilje mot samarbeid utover seg sjøl.

Jeg mener også at 1.mai er viktig i forhold til en annen strategisk målsetting, som DSAU ikke nevner; nemlig å utvikle alliansen mellom de to spissene i arbeiderklassen, kjerneproletariatet og den kvinnelige delen av arbeiderklassen. De to spissene er ulike. Kjerneproletariatet har sitt organisatoriske uttrykk i fagbevegelsen. Den kvinnelige delen av arbeiderklassen mangler organisering som tar hensyn til både klasse og kjønn. Det holder derfor ikke å gjøre som Per i FFP (medlemsblad for Oslo) å vise til at også kvinnefagforeningene innafor Samorg deltar. Det er sjølsagt veldig viktig at de gjør det, men det er ikke tilstrekkelig til å fange opp den kvinnelige spissen. Kvinnebevisstheden er avgjørende for å utvikle kampkrafta hos den kvinnelige delen av arbeiderklassen og drivkrafta i dette er samarbeidet mellom kvinnebevegelsen, først og fremst KF, og faglig aktive jenter, slik at vi bl.a. ser

det i arbeidet for 6-timersdagen og kvinnelønna. Et samarbeid som nettopp kan ta vare på både klassebevissthet og kvinnebevissthet.

Derfor er samarbeid med KF på 1.mai ikke bare et spørsmål om å utvikle enheten mellom den organiserte arbeiderklassen og de progressive bevegelsene, slik DSAU skriver. Det er også nødvendig for å utvikle 1.mai-arbeidet i den kvinnelige delen av arbeiderklassen, og utvikle motsigelsene til DNA- og LO-toppenes politikk også på dette området. Derfor mener jeg det må være en viktig del av vår faglige linje å slåss for Kvinnefronten (med sine 5-600 medlemmer i Oslo) som fullverdig samarbeidspartner både 1.mai og i mange andre saker.

Et argument som er brukt i debatten, er at det heller ikke tidligere kom mange jenter på kvinneseksjonsmøtene. Det er riktig og peker på det kanskje viktigste problemet; nemlig at vi ikke har jobba tilstrekkelig med et sjølstendig grunnlag for å mobilisere kvinner til 1.mai. Store deler av dem som går i tog 8.mars går ikke 1.mai. jeg mener at vi nå er kommet lenger i å utvikle arbeiderklassekvinnepolitikk, slik at vi har et bedre utgangspunkt for å løse denne motsigelsen. Men, det krever at et slikt grunnlag utvikles av faglige jenter og KF-jenter i samarbeid. Det understreker bare nødvendigheten av å slåss for Kvinnefronten som samarbeidspartner.

Siri

Klipp fra Medlemsblad i Sør-Trøndelag

ERFARINGER FRA DS-LEDELSE PÅ KVINNERS PREMISSE

Det har vært, og det er, et kvinneopprør i partiet. Det foregår stort sett på SK- og DS-nivå ennå, og en av grunnene ser vi på kvinne-representasjonen for RV i kommune-styrer og fylkesting etter valget. I RV - kvinnes parti - er 11 av 56 representanter kvinner.

Rett skal være rett - det ble prøvd hardt mange steder å få jenter til å være listetopper, men det var få som var villige. Da er det lett å tenke som Carl I. Hagen: "I vårt parti er det full likestilling. De kvinnene som vil, får delta på like fot med menn." MEN - grunnen til at kvinnene ikkevil, ligger nettopp i kvinneundertrykkinga - i alle de mekanismene som fins i samfunnet for å beholde kvinnene som annenrangs mennesker. Også i vårt parti er det slik, og det er dette kvinneopprøret er retta imot. Kvinneopprøret vil ha kvinner inn i maktposisjoner, og det vil ha kvinneperspektiv i politikken vår.

Mannfolkene i AKP mener oppriktig at kvinnekamp er viktig, men de har vanskelig for å se kvinneperspektivene, og de bruker mekanismene for å undertrykke kvinner helt ubevisst de også. De er jo lært opp til det! De klarer ikke å frigjøre seg fra det nettet de er innvevd i, derfor fortsetter det meste som før, selv om det er enighet om forandring.

Vi har nå hatt en kvinneledelse i dette distriktet i 3/4 år, og hva er lærdommene så langt?

Konklusjoner:

- 1) Det sittende DS ledes nå **faktisk** av jenter. Jentene har tatt på seg ansvar, vi har makt og utøver denne.
- 2) Vi har brukt mye tid på diskusjoner om organisering av ledelsen, hvordan vi skal arbeide i DS o.l. Dette har gått på bekostning av arbeid med **saker**.
- 3) Vi har kommet kort i diskusjonen om **hvorfor** vi vil ha kvinnemakt. Hva slags saker er det vi vil ha på dagsorden? Er det andre saker enn manne-DSene før oss har tatt opp?
- 4) Kvinneopprøret er et opprør på toppen. Vi har hittil ikke greidd å spre det til partijentene i lagene.

Utgangspunktet for den kvinnelige maktutøvelsen i vårt DS var dårlig: De fleste jentene var valgt inn på premissene

- vi trenger jenteflertall, og da må vi velges inn i flokk.

- å sitte i DS betyr 4 møter i året

(altså ingen krav til å ta ansvar og makt).

Vi fikk da et DS med 63% jenter, men der de fleste jentene **ikke** hadde tenkt å f.eks. sitte i arbeidsutvalget, lede utvalg, holde innledninger i DS o.l. De fleste jentene var nye i DS, og hadde liten erfaring med denne typen jobbing.

Før jeg forteller den lykkelige slutten, vil jeg gjenfortelle litt fra Kjersti E. s innledning da hun var på et DS-møte i juni og snakket om ledelse på kvinners premisser. Hun hadde 3 punkter til hvorfor det meste fortsetter som før, trass i at jenter sitter i styrer og stell.

- 1) Den uendelige rekka av systematiske tilfeldigheter. Det er alltid så mye annet som dukker opp at kvinnesaker faller ut. Da blir det et mas for jentene å ta opp kvinnesaker hele tida, og de lar det kanskje være.
- 2) Den blinde flekken. Mannfolk kan lite om kvinnepolitikk. Kvinnepolitikk blir noe annet enn "ordentlig" politikk. Det er ikke et pause-tema. Og når framskredenhet skal måles, måler menn seg i forhold til hverandre, og da teller ikke kvinnepolitikk, fordi det er "ingen" som kan noe om det.
- 3) Samspillet mellom oss. Maktforholdet mellom menn og kvinner kommer til uttrykk i dagliglivet. Mange undersøkelser viser at i samvær mellom menn og kvinner, er det menn som snakker, mens kvinner holder samtalen i gang. I samtaler er menn opptatt av dominans og maktdimensjon, mens kvinner er opptatt av sam-

spillet. Kvinnenes rolle som omsorgspersoner viser seg altså her også, og i AKP er det ikke så veldig forskjellig fra resten av samfunnet.

Dette er en gjenspeiling av maktforholdene, men også et middel til å opprettholde dem.

En kvinne i ledende posisjon er vant til å bli avbrutt, vant til at menns premisser gjelder, og hun blir ofte oppfattet som vaklende og ikke en god nok leder.

Det at kvinner skal bestemme premissene for manfolkenes jobbing, kan føre til "store scener" og konfrontasjoner. Da vil de fleste kvinner prøve å "ordne opp", glatte over og lage kompromiss.

Situasjonen er altså både for menn og kvinner at vi henger fast på alle kanter i et nett av roller og innlærte holdninger og reaksjonsmønstre.

Kjersti E. s poeng var at **vi ønsker kvinner i ledelse for å slåss for kvinneperspektiv i politikken.** Kvinnene må vite hvor vi vil. Når denne politikken møter problemer, må vi ta opp samhandlingen, hvordan menn og kvinner fungerer sammen i dette partiet. Politikken først, samhandlingen etterpå, var hennes oppskrift.

I vårt distrikt har vi tatt det i motsatt rekkefølge: Vi har diskutert og jobbet med samhandlingen og prøvd å gi kvinner maktposisjoner formelt og reelt, men vi er kommet veldig kort i diskusjonen om hvilken plattform kvinneopprøret i Sør-Trøndelag skal ha. Hvilke saker er det vi vil ha fram?

Til nå har vi sagt

- kvinneperspektiv 1.mai, valgkamp, verving.
- spre kvinneopprøret.

- konkret hjelp til Kvinnefronten med landsmøtet deres.

Denne lista bør bli lengre og mer konkret, og for å få hjelp til dette trenger vi hjelp fra partijentene utenfor DS også. Hva vil vi med dette partiet?

Så tilbake til historia om DS i AKP i Sør-Trøndelag 1987:

Som sagt var utgangspunktet heller svakt, men resultatet har blitt bra - jentene har tatt ansvar. Dette betyr frigjøring av en enorm ressurs for partiet. At jenter tør å si **Jeg vil ha makt** og faktisk går hen og tar ansvar og setter i gang i så stor målestokk, det er nytt. Hvordan har vi greidd det?

* Kvinner ble valgt inn i DS slik at det ble et kvinneflertall. Vi trenger å føle at vi er mange. Samme kvinneflertall fins også i AU.

* Vi har brukt metoden med kvinnefraksjon i DS der vi har diskutert hva vi vil, og hvordan vi skal få det til. Kvinnefraksjon har for oss fungert som et kampanjefellesskap - støtte og forbedringer til større oppgaver. Det kunne blitt/kan bli et fellesskap for å synes synd på oss selv. Da vil det fungere negativt.

Jeg vil anbefale partijentene ellers til å benytte metoden med kvinnefraksjon i avdelinga for å diskutere sin egen situasjon, hvordan rette på den, og hvordan skal kvinnene i avdelinga styrke seg og ta mer makt.

Men - det er viktig at det er åpenhet om det som foregår på disse møtene. Det som blir diskutert, må legges fram for avdelinga (eller for DS for DS-jente-

fraksjonen). Damemøtene kan selvsagt misbrukes, fraksjonsparagrafen gjelder fortsatt.

* En tredje metode vi har brukt i DS, er å jobbe 2 og 2 sammen om en del oppgaver. Det fungerer bra, men ikke alle oppgaver kan deles. Vi kan f.eks. bare ha en KK-ansvarlig, en kasserer (iallfall med dagens medlemsressurs).

* Da har vi i tillegg et opplegg med støttekontakter. Vi har et nett der jeg skal ha kontakt med han Per og hu Kari i den hensikt å hjelpe/støtte hverandre i arbeidet, samt å spre informasjon og erfaring, og på den måten minske avstanden mellom AU og DS. Dette nettet har fungert bare delvis, men selv er jeg meget godt fornøyd med det.

Både støttekontakter og 2 og 2 jobbing er metoder som bør adopteres av lagene. Det er gunstig både for nye, for kvinner, og jeg tror sannelig at de gamle revene kan lære en del av måten å jobbe på de også.

DS ønsker nå å spre kvinneopprøret utover i organisasjonen. En av grunnene til at vi vedtok å utvide lagslederkonferansen til 2 stk. fra hver avd., derav ei dame hvis mulig, er at den forrige lederkonferansen viste oss at lagslederne nå nesten utelukkende er menn. Det er forresten ikke så rart når vi vet at mange av de mest framskredne damene ble valgt inn i DS, og at de dermed skjøv ut en del framskredne menn.

MEN, FOR ALL DEL:

DS mener at lagslederne vi har, gjør en god og uhyre viktig jobb. Vi ønsker **ikke** å endre styrene. Vi ønsker **ikke** at dere lagsledermenn

bremses på aktivitet og innsats. Vi ønsker å bygge opp og støtte lagsstyrene. Vi ønsker flere aktive damer i avdelingene, damer med økt ansvar og makt.

Organisasjonsrapporten for 1986 viser at 29% av styrefolkene var jenter i januar 1987. (Bare halvparten av lagene har levert denne rapporten, så grunnlaget for statistikken er litt tynt). Målet må være å høyne prosenten av dameaktiviteten.

Hva så med mannfolkene i DS?

De har vært veldig velvillige og latt oss få tid og muligheter til å diskutere og finne ut hva vi ville. Men jeg tror de mest "action-villige" typene har vært ganske frustrerte til tider. "Skal disse jentene bare prate og aldri gjøre noe?" Joda, vi har brukt tid, og det har kostet når det gjaldt aktivitet på andre områder. Men jeg mener det absolutt har vært riktig. Vi har fått mer enn vi har tapt i form av aktive DS-damer.

En annen årsak til frustrasjon blant DS-menn har vært at de har oppfattet at nå skal ting gjøres annerledes, de skal lede på kvinners premisser, **uten at de har forstått hva det er.** Det var særlig utbredt i starten av året før jentene tok initiativ og oppgaver selv. Det var en umulig situasjon og jeg håper vi ikke har brukt nakken på noen der - mannfolk er viktige de også nemlig! Vitsen er jo at vi skal lede dette **sammen.**

Men det er tungt å forandre et bestående system. Det kommer hele tida saker, saker, saker, saker og saker som skal behandles, følges opp og jobbes med. Vi er for få folk, og vi sliter stadig vekk med å få kaderkabalene til å gå opp. Da er det lett å synke hen til gammel-måter å gjøre ting på: "Ingrid jobber med 1.mai, Per tar 'skjul en

flyktning', Pål tar klassesdiskusjonen". Hver sitt departement. Ingen å diskutere med. Ingen å støtte seg til. Dette er et problem vi må være på vakt overfor. Vi har vedtatt en høstplan med noen få saker vi skal greie - KK-kampanjen og verving. Men det er vanskelig å si nei til andre saker - RV i kommunestyre/fylkesting, streiker som dukker opp. Og det er vel heller ikke riktig å binde opp folk så mye at vi ikke kan hive inn krefter på nye ting, f.eks. streiker.

DS har som sagt litt mannskapstrøbbel. Ei av dem som ble valgt inn, har bedt seg fritatt av personlige grunner, og en har flyttet. Vi skal nå supplere oss med 2 av vararepresentantene, men det er ennå ikke gjort. I tillegg holder vi nå med et lederskifte. Arne E. har begynt som kasserer, pga av hans utmerkete egenskaper for denne jobben, som svært få andre i DS kunne greidd. han er **ikke** vraket som leder, og det har ikke vært uenighet om ham som leder i DS. Tvert imot gjorde han en god jobb i de første 5 forvirrede månedene i 1987. Takk til ham for det! Nyvalgt leder er Mar

Vi har også i DS den samme tendensen til oppsprekking som vi ser rundt om i lagene: Ingen har tid til å lede, tenke på helheten og partiet fordi de jobber med sine felt og saker utenfor selve partiarbeidet. Det er viktige saker - RV, Radio RV, KK, fronter, KF osv., men vi må ha en ledelse av **partiet** også, slik at det blir i stand til å jobbe med alle disse utmerkede sakene.

Til slutt vil jeg bare gjenta de viktigste konklusjonene om kvinneopprøret i Sør-Trøndelag så langt:

Vi har brukt tid og krefter på diskusjoner om organisering og oppgaver, men det har resultert i

at DS virkelig ledes av kvinner, og at alle jentene i DS har tatt ansvar og oppgaver i forhold til dette. Det veier opp det negative i at vi har gjort lite med en del saker, f.eks. 8.mars. Det vi må gjøre nå er

- spre kvinneopprøret til resten av partijentene
- finne ut hva slags program vårt kvinneopprør skal ha - hvilke saker vi vil at partiet skal slåss for.

AS

HVORFOR KNEKKER STERKE PARTIDAMER?

Mange kvinner i partiet har "møtt vegg", og mange sliter med store personlige problemer. De orker ikke og/eller klarer ikke ta på seg oppgaver de har hatt før. De er deprimert. Det er ikke vanskelig å se en del av grunnene til det for hver enkelt - deres spesielle situasjon politisk, personlige forhold, forholdet til enkelte menn, situasjonen på jobben, ting som har skjedd i oppveksten osv.

Hadde det bare vært et par enkelte helt tilfeldige kvinner som hadde det slik, ville denne individuelle forklaringa vært god nok. Men det er for mange like tilfeller til at det holder. Det er store likhetstrekk - det er et kolektivt problem som vi må finne ut av og som vi må finne kollektive løsninger på (ikke til erstatning for individuelle).

Jeg er mann og har begrensa forutsetninger for å skjønne situasjonen som sterke partikvinner er og har vært i. Men jeg nekter å se på at den ene etter den andre knekker eller sliter med store problemer uten å gjøre noe. La oss få

mere diskusjoner om årsakene til det som skjer og om hva vi kan gjøre noe med det.

Jeg trur at kvinneundertrykkinga rammer sterke partidamer spesielt, og på mange måter spesielt hardt. De har stått på beinhardt politisk i mange år. De har slåss på menns premisser både utad i det politiske arbeidet og innad i partiet. De politiske forventningene til dem fra partiet og fra seg sjøl står i skarp kontrast til kvinnerollen. Det er blitt lagt stadig større byrder på kvinnes skuldre fordi vi i partiet ønsker å få fram kvinner og at partiet skal være kvinnes parti. Praksisen har vært slik at de ikke har fått rom til seg sjøl. Kvinnene i partiet og vi menn har trudd at kvinneundertrykkinga ikke ramma de sterke kvinnene så sterkt, og vi har trudd at de har frigjort seg fra den tradisjonelle kvinnerollen. Kvinnene har trudd at progressive menn har vært så helt forskjellige fra andre og hatt forventninger til oss om at vi skulle være helt anderledes enn vi faktisk er. Det er kvinneunder-

trykking i partiet og i fra partimenn. Mange av kvinnene står midt i livet og tenker over hva en har brukt den første halvdel til og hva den neste vil og bør bringe. 30- og 40-årskriser er det mange utenom oss som har. Kort og godt så har egne og andres forventninger, det ytre presset og deres egne harde jobbing kommet i skarp konflikt med personlige behov og kvinneverolla. Dette er i alle fall en del av de momentene jeg ser som forklarer en del av det som skjer med mange kvinner i partiet nå.

Hva kan vi gjøre? Det første trur jeg er å erkjenne at dette er et kollektivt problem som vi må ta alvorlig. Vi må snakke om det og prøve å finne ut av det. Vi menn må diskutere kvinneundertrykkinga og vår egen rolle (og gjøre noe med vår egen praksis). Kvinnene må gå sammen og diskutere sin situasjon og hvordan de skal jobbe politisk

sammen. Det må bygges opp kvinnekollektiver i den politiske jobbinga. Kvinnene må ikke bli pressa til å ta alle mulige oppgaver i kvinneopprørets navn. Mange kvinner må skru ned tempoet og få mere tid til seg sjøl. Vi menn må jobbe for å ikke legge premissene for all den politiske jobbinga, men tvert i mot gå inn på kvinnes premisser - det blir ikke lett, men har vi noe valg hvis vi ikke vil ha et mannsparti? Kvinnepolitikk må bli viktigere for hele partiet (vi menn må skolere oss) og kvinneperspektivet må fram i alt politisk arbeid. Det må prege Klassekampen, fagforeningsarbeidet, RV-arbeidet osv.

Jeg er bekymra - både for partiet og for alle de flotte kvinnene som har det jævlig. Det kan ikke fortsette som nå. La oss gjøre noe med det.

Geir.

KAMERAT LIV F.!

AV N

1. Jeg skulle gjerne vridd halsen om på han 'skandale'-typen, d.v.s. han som ga kommentaren 'skandale' etter TV-opptredenen din i '83. Det er to grunner til at jeg vil det (eventuelt kan jeg vri halsen om på han 10 ganger!).

Den første er den du sjøl nevner. Han viser jo fullstendig mangel på solidaritetsfølelse, er kjemisk fri for tanken på å være *kamerat* med en som stilte opp i TV på vegne av oss. Tilgi han. Han visste ikke hva han gjorde.

Grunn nummer to er denne: Parola "sauer er ålreite dyr" var en av de aller viktigste kunngjøringene partiet har kommet med til dags dato. Ikke for orda i seg sjøl, enda om det kan være på sin plass å slå fast at sauer *ER* det, i et samfunn som ser ned på, latterliggjør og usynliggjør alt det som er grunnleggende for kulturen. Nei, jeg tenker på at du for all verden viste at dette partiet ikke bare består av verdensmestere. Du fortalte, og det budskapet er jeg sikker på at alle i Norge - med unntak av enkelte såkalte ledende kadre i dette partiet - forsto, at vi som ikke er verdensmestere også finnes innafor AKP (m-l).

Jeg sier ikke dette fordi jeg er motstander av at vi skal være et parti av ledere. Jeg sier dette fordi vi ikke alltid har lært å skille mellom det å være ledende og det å være snobbete, framheve oss sjøl på borgerlig vis, osv.

2. Ja, vi trenger en 'kulturrevolusjon'. Det er snakk om partiets være eller ikke være. Jeg er 10 ganger mer bekymra over det Liv får opp, enn f.eks. Jahn s spørsmål i Klassekampen 29. juli iår ("Kan AKP (m-l) skifte spor?").

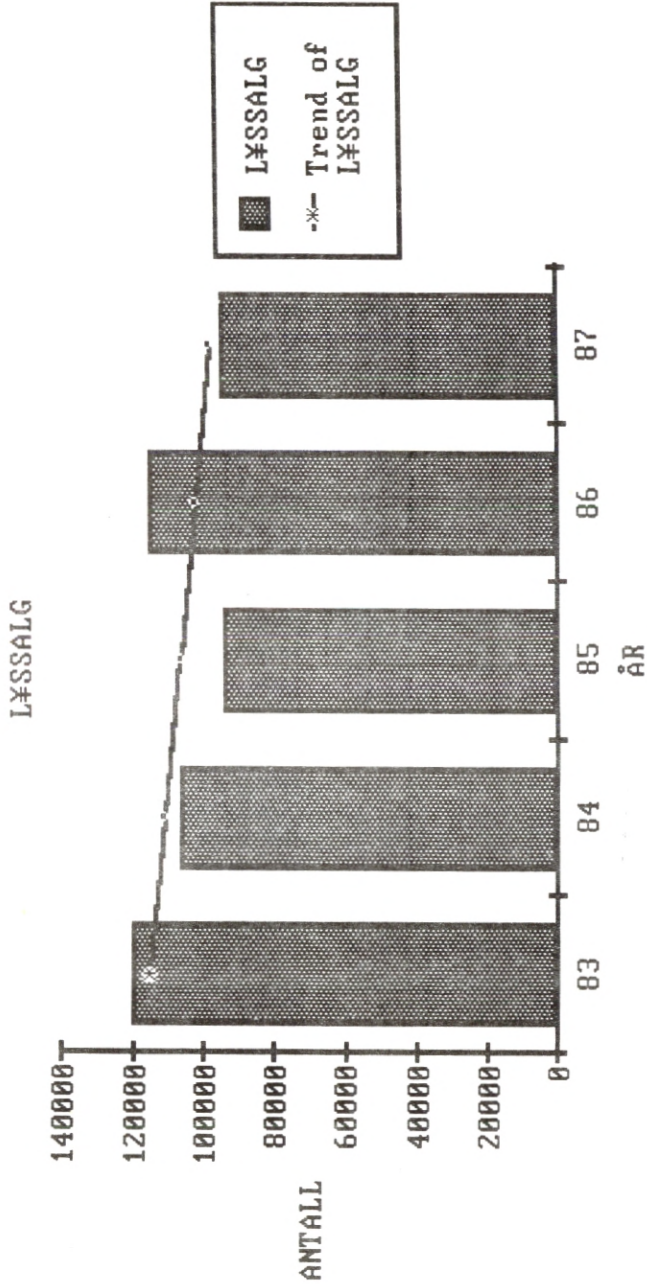
3. Alle de fine eksemplene dine fikk meg til å tenke på mora mi da hu var ute og tok en øl med ei venninne en gang i begynnelsen av seksti-åra. (Ja, nå kan noen gjerne trekke på smilebåndet av et mannfolk som begynner å snakke om 'mamma'!) Da kom en mann bort, en venn av familien, og sa at *det tok seg ikke ut at hun var ute på restaurant uten følge av en mann!* At det ikke var så lenge siden hu mista mannen sin, gjorde ikke saken bedre.

For meg var dette noe som snudde verdensbildet. Begynnelsen på den politiske bevisstheten min, kunne jeg si, om det ikke låt så blærete. Da jeg seinere begynte å bli klar over klassekamp og klassemotsetninger, så jeg klart at *dette var noe av det samme*. Det jeg mener, er at *om en ikke har skjont dette med kvinneundertrykking, så har en ikke skjont stort av dette med klasseundertrykking heller*. Da blir det bare faggggglig kamp i snever forstand.

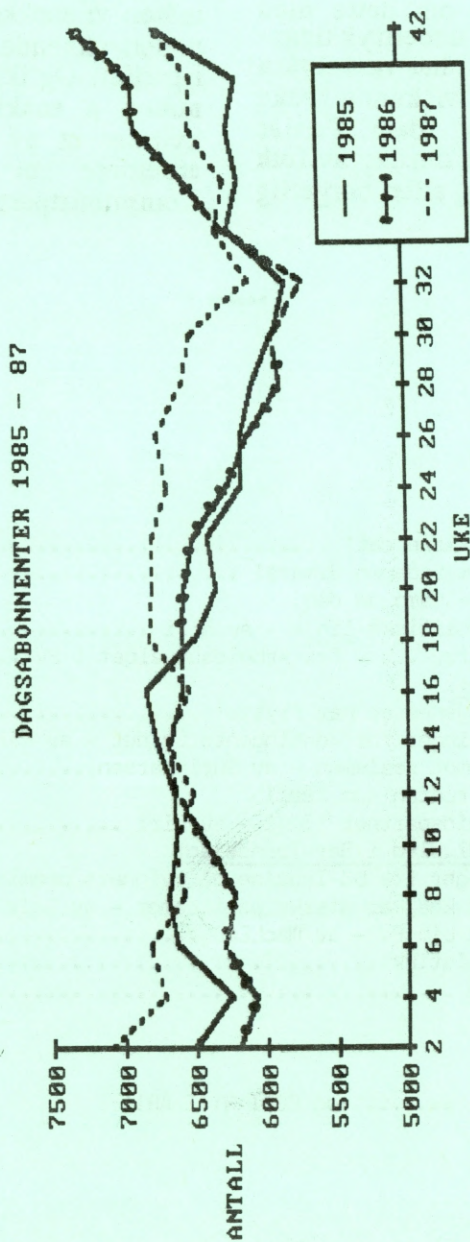
Derfor er det befriende lesing at du i innlegget ditt kopler kampen mot kvinneundertrykkinga i partiet sammen med kampen mot arbeiderundertrykkinga. *Forøverig et knallsterkt innlegg som får det til å bruse: "JA, KOM IGJEN!" i blodet!!!*

La oss sette navn på hersker-teknikkene, både når det gjelder kjønn og klasse. Du var inne på dette med å preike store

forts. siste side

STATISTIKKEN DET ER HENVIST TIL I "KK-BILAGET"

linjer og glemme hverdagsproblemene. Det gjør ledere innafor industribedrifter såvel som i politiske partier.

4. Til slutt noe om dette med språket som undertrykkingsredskap. AKP (m-l) har vært frykta av borgerne fordi vi kunne bruke språket deres *mot* dem. Partiet vårt har jo et visst innslag av folk med småborgerlig eller borgerlig

bakgrunn. Dessuten er mange av oss stempla som 'vellykka' av skoleverket. Språket vårt har vært vel egne til konfrontasjoner med borgerne. Baksida av denne medaljen er at språket, stilen og måten vi snakker på ofte fungerer undertrykkende på arbeiderklassen i partiet. Og ikke bare det. Denne måten å snakke på har skremt kvinner ut av Kvinnefronten og arbeidere ut av *Arbeidernes* Kommunistparti (m-l).

INNHOOLD

Leder

Vi kan klare det! s. 2

Ta 6-timersdagen 8.mars! s. 3

8.mars - kamp om den

kvinnepolitiske linja - av Siri s. 6

Åpent brev ... - fra Arbeidsutvalget i RV s.10

Annonse:

Studietjenester har flytta! s.11

Målsettinger for kontingentarbeidet - av Kåre .. s.12

Kampen mot rasismen - av Guri I s.15

Kvinnefronten som reell

samarbeidspartner 1.mai - av Siri s.18

Fra medl.blad i Sør-Trøndelag:

Erfaringer fra DS-ledelse på kvinners premisser s.19

Hvorfor knekker sterke partidamer - av Geir s.23

Kamerat Liv F. - av M: s.25

KK-statistikk s.27

God juls. ?

.....og GODT NYTT ÅR!